

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 782/2024
06.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Мирјане Андријашевић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милица Роглић, адвокат из ..., против туженог „Универзитет у Крагујевцу“ са седиштем у Крагујевцу, чији је пуномоћник Милош Пешић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 577/23 од 05.10.2023. године, у седници већа одржаној 06.03.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда Крагујевцу Гж1 577/23 од 05.10.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 156/19 од 28.10.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиле којим је тражила да се Решење о отказу уговора о раду туженог број .. од 27.11.2018 године, оглашено на огласној табли туженог 13.12.2018. године, поништи као незаконито. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле да се наложи туженом да је врати на рад на радно место које одговара њеној стручној спреми, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбачена је, као недозвољена, тужба у делу тужбеног захтева којим је тужила тражила да се обавезе тужени да је врати на рад на радно место руководиоца Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 577/23 од 05.10.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Првог основног суда у Крагујевцу П1 156/19 од 28.10.2022. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, битне повреде одредбе парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23- други закон) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизија тужилце није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. У поступку по жалби, другостепени суд није пропустио да примени нити је неправилно применио одредбе процесног закона, што је било или могло бити од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била у радном односу код туженог по основу Уговора о раду закљученог дана 01.04.2010. године и више Анекса уговора о раду, којима је допуњаван и мењан њен радно-правни положај. Анексом уговора о раду од 22.05.2017. године, тужилца је распоређена на радно место начелника Одељења за ..., на период од три године, почев од 23.05.2017. године. Наведеног дана – 23.05.2017. године, примила је на име повраћаја аконтације за више службених путовања новчани износ од 680 евра и 1.572,82 динара, потписала је признаницу у два примерка, од којих је један примерак дала референту, а други заједно са примљеним новцем ставила у фиоку свог стола, о чему је обавестила ректора туженог Универзитета. Утврђено је и да је према попису из јануара 2018. године, стање благајне са даном 31.12.2027. године било нула динара, да су кључеви благајне били поверени тужилци, те да је тужилца била одговорна за стање благајне. Решењем туженог од 26.04.2018. године тужилца је, са 04.04.2018. године, распоређена на радно место руководиоца У периоду привремене спречености за рад, од 03.07.2018. до 31.07.2018. године, тужилца је лично, на рачун Универзитета, извршила уплату новчаног износа од 79.891,00 динара, са сврхом донације за ББ и позивом на број пројекта. Побојаним решењем туженог број ... од 27.11.2018 године, тужилци је на основу члана 179. став 2. тачка 5), члана 185. став 1. Закона о раду, члана 13. став 1. тачка б) и члана 18. став 3. Правилника о раду и дисциплинској одговорности запослених и постављених лица у Секретаријату Универзитета у Крагујевцу, Одлуке о изменама и допунама Правилника, као и члана 72. Статута туженог, отказан Уговор о раду са припадајућим анексима, због учињене повреде радне обавезе прописане актом послодавца – незаконитог, нецелисходног и неодговорног располагања материјалним средствима. Пре доношења побијаног решења, тужилца је упозорена на на постојање разлога за отказ уговора о раду, на које се изјаснила.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужилце за поништај оспореног решења и враћање на рад.

Према одредби члана 179. став 2. тачка 5) Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, 61/05... 75/14 и 13/17), послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду.

Према одредби члана 180. Закона о раду, послодавац је дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. ст. 2. и 3. овог закона, запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање осам дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења (став 1); у упозорењу из става 1. овог члана послодавац је дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење (став 2); упозорење се доставља запосленом на начин прописан за достављање решења о отказу уговора о раду из члана 185. овог закона (став 3).

Одредбом члана 13. став 1. тачка 6) Правилника о раду и дисциплинској одговорности запослених и постављених лица у Секретаријату Универзитета у Крагујевцу од 10.03.2016. године, прописано је да су теже повреде радних обавеза и дужности неизвршавање и несавесно, неблаговремено или немарно вршење радних и других обавеза – незаконито, нецелисходно и неодговорно располагање материјалним средствима, односно средствима за рад.

Одредбом члана 18. став 4. наведеног Правилника, прописано је да послодавац изричае меру прастанка радног односа запосленом, без вођења дисциплинског поступка и утврђивања одговорности, између осталог, за тежу повреду из члана 13. став 1. тачка 6) Правилника.

По налажењу Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиље, правилно закључивши да је тужиља поступила супротно одредби 13. став 1. тачка 6) Правилника о раду и дисциплинској одговорности запослених и постављених лица у Секретаријату Универзитета у Крагујевцу, чиме је учинила повреду радне обавезе која јој је стављена на терет - незаконито, нецелисходно и неодговорно располагање материјалним средствима, јер је новац Универзитета у Крагујевцу задржала код себе лично, дуже од годину дана, а не у благајни туженог. Стога је, и по налажењу овог суда, постојао оправдани разлог за доношење решења о отказу уговора о раду, са припадајућим анексима.

Имајући у виду да је одбијен као неоснован захтев за поништај решења о отказу уговора о раду, правилно је одбијен и захтев тужиље за враћање на рад, с обзиром на акцесорни карактер захтева.

Наводи ревизије тужиље у претежном делу односе се на спроведени доказни поступак и оцену доказа те упућују на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање. Такви наводи нису посебно разматрани будући да у смислу члана 407. став 2. ЗПП не представљају дозвољен ревизијски разлог. Истовремено истим се не доводи у сумњу правилност пресуђења и правилна примена материјалног права.

Како се остаалим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, Врховни суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Како је ревизија тужиље одбијена, одбијен је и њен захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је на основу чл. 153. и 154. став 2. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке. Применом истих одредаба одлучено је као у ставу трећем изреке, јер трошкови састава одговора на ревизију не представљају трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

Председник већа – судија
Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић